

TORRES DEL PAINE

Celý trek skončil v městečku Ushuaie, kde jsme si pár dní odpočinuli. Po třech dnech jsem se rozloučil s Chrisem, který pokračoval populárním lodním spojením Navimag do 1 200 km vzdáleného města Puerto Montt. Já jsem mířil také na sever, ale do Národního parku Torres del Paine,

začalo silně foukat. Všechny silnice byly brzy zavaleny sněhem a staly se naprosto neprostopupné. Státisíce lidí se ocitly ve sněhovém zajetí, bez možnosti jakékoliv pomoci. Celá oblast je navíc známá chovem ovcí a dobyt-

který je vyhlášený obřími žulovými věžemi s převýšením přes 1 kilometr, které jsem nutně musel vidět.

V národním parku vedla cesta přes oblast ohořelých kmenů, se kterou je spojeno

ka a volně pasoucí se stáda zvířat byla odříznuta od svých pastýřů. Důsledkem této klimatické události zemřeli tři lidé a uhynulo zhruba 176 tisíc ovcí.

SIERA VALDIVIESO

Rozhodli jsme se s Chrisem, že se necháme odradit a pustíme se na cestu. A bylo to skutečně náročné: stezka se ztrácela v bažinách, počasí se hodně střídalo, ve většině údolí bylo mnoho opuštěných bobříků hrází, které jsme museli překonávat. Byli jsme ale odměněni nádhernými barevnými mechy, trřpytivými lagunami a zakrslými buky. Cestou jsme mohli obdivovat nad krajinou plachtící kondory s rozpětím křídel až tři metry. Zespodu působili dost strašidelně a naši jedinou útěchou bylo, že jsou to především mrchožrouti. Ačkoliv nás průvodce upozorňoval, že na cestě nejspíš nikoho nepotkáme, měli jsme štěstí a narazili jsme na několik podobných bláznů, jako jsme byli my dva. Dokonce jsme pomohli dvěma bloudícím lidem na pokraji zoufalství a navedli jsme je na správnou cestu.

Věže Torres del Paine

způsobil rozsáhlý požár. Bylo zasaženo asi 6 % chráněného území a muselo být evakuováno přes 100 lidí. Na pomoci a obnově požárem zasažené přírody se podílelo i Česko, které poskytlo jeden milion dolarů.

KRVESAJCI

Cesta vedla podél nádherně modré a pořádně studené řeky Rio Paine. Po 26 kilometrech jsem měl dost, přece jenom jsem táhnul v batohu jídlo na 14 dní. Cestou jsem nikoho nepotkal, i neoficiální kemp byl naprosto prázdný. Unaveně jsem vklouzl do spacáku a vystavil svou tvář krvelačným komárům, kteří mě vůbec nešetřili. Druhý den krásně svítlo sluníčko, jemuž jsem s radostí nastavoval svou poďobanou tvář. Vybral jsem si cestu kolem severní strany masivu, a měl jsem štěstí na jihoamerické pštrosy nandu a lamy guanako. V příštím kempu pod ledovcem Los Perros Rano jsem potkal bandu Čechů z Klatov, se kterými jsem příjemně pokecal. Radost ze setkání nám rušila hejna hovad, jenom během čištění zubů jich na mně přistálo aspoň deset.

TŘI VĚŽE

Další den jsem zdolal nejvyšší bod okruhu John Gardner pass ve výšce 1 241 m. Byl odtud uchvacující pohled na obří údolí zaplněné ledovcem Glaciár Grey, který je jenom částí jihopatagonského ledovcového pole o délce přes 300 km. Po Arktidě a Antarktidě je to třetí největší ledová masa na světě. Asi po půlhodinovém škrábání se po kamenech prudce vzhůru jsem stál před dechberoucími kamennými věžemi Torres del Paine (Věže Paine), které daly název celému parku. Sahají až do výšky 2 500 metrů a jsou magnetem pro turisty i horolezce. Měl jsem štěstí, že bylo nádherné počasí, foukal teplý vítr, nebe bylo úplně pomněnkové. Sedl jsem si na kámen a užíval si krásy kolem a radosti ze života. Střídání krásy s nádhrou přejí i vám všem.

jméno českého cestovatele, který v únoru 2005 neopatrným zacházením s benzínovým vařičem a souhrou nešťastných náhod

Foto: Ekaterina Pokrovsky, Galyna Andrushko, davidonut, Ed Gazzinelli, dsaprin - Adobe stock; Vera & Jean-Christophe - wikipedia.org

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL

NEDĚLE 17:00

„Jonáši, ty ještě sedíš u počítače? Máš už věci do školy?“ „Jo,“ zamumlám a v duchu dodám: „Kecám, ale jen dostavím tuhle průmyslovou oblast, vypnu to a podívám se, co bude zítra ve škole...“ Objevil jsem mega realistický strategický simulátor, ve kterém buduješ city, které se chová jako skutečné město. Řešíš každý detail, reaguješ na spoustu skutečných problémů, prostě žádná nablá hra pro dětičky. Už v tom jedu celý víkend a pořád přicházejí nové výzvy. Ještě že jsem super primátor, který si se vším poradí a všemu rozumí...

23:40

Asi bych fakt měl jít spát. Netušil jsem, jaká makačka je udržet město v blahobytu. Jak roste populace, teď mi zrovna kolabuje svoz odpadu a nestačí kanalizace. Nesmím to podcenit, aby se mi mé imperium neutopilo ve spláškách. Proto ještě rychle rozkopu hlavní ulici a vyměním trubky. Pak to vypnu!

PONDĚLÍ 4:30

Balím to, už mi všechno kolabuje. Proč jsem včas neposílil bytovou výstavbu a nepřitáhl do města nové firmy? Teď se mi davy lidí ocitly bez práce na ulici a demolují mi můj vymazlený systém. Jdu spát, musí už být skoro půlnoc.

6:55

„Jondo, koukej už konečně vstát, říkám ti to naposledy, odcházím s Filipem na krev a musíš se vypravit sám. Máš tam být dřív než ostatní! A vem si tu novou košili, at...“ poslední mámina slova se mi v dálce slévají do rozmazaného šumu a já se propadám stále níž...

12:30

„Jonáši, co je ti? Ty marodíš?“ probere mě vzápětí mámin hlas už pěkně zblízka. „Ne, já asi trochu zaspal... Kolik je hodin?“ natahuju ruku po mrtvém mobilu. Do háje, vybil se mi už asi včera, jenže já neměl čas hledat nabíječku... „To si děláš legraci? Celá škola na nohou, ředitel mi volá, kde jsi, že na tebe čekají a nemůžou tě sehnat. Já si musím nechat nadávat v práci, když prosím o volno, jestli se ti něco nestalo a ty...“ dál už máma jen brečí...

Tak to se nepovedlo! Z rozespalé mlhy se mi začíná vynořovat, v jak asi velkém průšvihui jsem. Nejen že jsem normálně prospal školní den, ale zrovna dnes přijela do naší školy točit televize! Několik měsíců jsme soutěžili se třemi školami, kdo má vymakanější školní parlament, a nakonec v Praze rozhodli, že ta naše je the best. A tak ten pořad o školních zastupitelstvech natočí

u nás. A protože jsem předseda naší sněmovny, co nemá problém mluvit veřejně, a v televizi jsem se jim taky docela líbil, měl jsem být průvodcem celého pořadu já. Říďa to se mnou posledních 14 dní podle scénáře nacvičoval slovo od slova. A já to normálně zasklil! Je to vůbec možné? Jak jsem se v pátek ponořil do té hry, a celý víkend makal v tom stupidním městě, úplně mě to vygumovalo z reality.

ÚTERÝ 15:30

Ve škole to bylo horší, než jsem čekal. Všichni mě nenávidí. Těšili se, že bude naše církevní škola slavná: Vše nasvícené, žákovské zastupitelstvo v pozoru, štáb z Prahy nervózně přešlapuje na chodbě, kdy konečně dorazí ten kluk. Pořád měli naději, že jsem někde u doktora a brzo příběhnu. Natáčeli zatím prostřihy do tříd a záběry školy zvenku. Pak zkoušeli přemluvit někoho žáků, at' to vezmou místo mě, ale většinou nikdo nechtěl, protože se styděl, anebo mu to vůbec nešlo. Když se poprvé dovolali mámě, bylo kolem 11, do té doby měla porad a telefon nebrala. Kolem poledne se štáb sbalil a našťavaně odjel.

Teď stojím na hřbitově a modlím se za duše v očistci. Docela jim rozumím, musí to být strašné místo bez lásky, místo výčitek svědomí a vědomí, že jsem to totálně zpackal. Připadám si jako můj biblický jme-

novec, který si to taky chtěl dělat po svém a kašlal na svědomí. A zatímco chrápal v podpalubí lodi, všichni okolo něj nevině trpěli jako zvířata. Říďa říkal, že s učiteli si ten všerejšek fakt užili. Budu mít teď asi ve škole taky slušný očistec.

Ale na rozdíl od těch zesnulých kolem mám ještě možnost leccos napravit a taky příležitost příště se pochlapit a nekašlat na vnitřní hlas, který mi teď říká, co fakt dělat nemám. Díky, Pane, za další šance, které mi dáváš, a pomoz prosím, abych jednou nepodělal tu nejdůležitější chvíli v životě. Nedopusť, abych kvůli nějakým spláškům, které mi teď přijdou cool, přišel o nepředstavitelně krásnou věčnost, kterou pro mě chystáš ve své radosti.

Foto: Natthakan, Raffiii - Adobe stock